EEN WEEKBLAD MET MICKEY EN KUIFJE

PEP

Nr. 35 29 aug. 1964

35 ct. p.w. losse nrs.
45 ct. België 7 fr.

HALLO, beste vrienden!

ALS er een raket gelanceerd wordt op Cape Kennedy, is dat geen schokkend nieuws meer, maar als datzelfde gebeurt op Cape Cocksdorp, zou je wel even raar opkijken denk ik. Kijk dan maar raar, want het gebeurt inderdaad! Het Nederlands Lucht- en Ruimtevaartlaboratorium heeft namelijk op Texel, waar het plaatsje De Cocksdorp ligt, een proefterrein voor raketten en vrij vliegende modellen. Wat raketten zijn weten jullie, en vrij vliegende modellen... daarover staat een heleboel op pagina 15, 16 en 17! Een motocross rijden is niet eenvoudig. Dat het beslist geen kinderspel is op een razendsnel voortdenderend monster door mul zand en modder, over smalle onbegaanbare weggetjes naar de finish te racen, blijkt wel uit het artikel op pagina 10 en 11. Naast deze twee boeiende onderwerpen, deze week een verhaal waar je hartelijk om kunt lachen. Het is de geschiedenis van een paard, dat meer at dan goed voor hem was en wat er dàn allemaal kan gebeuren...

De „passagier" op het zijspan heeft het bepaald niet gemakkelijk!

Verder zoals gewoonlijk weer een babbeltje met Bob Spaak, een stukje over de Ford G.T. (van de 24 uren van Le Mans!) en, niet te vergeten, een nieuw verhaal met in de hoofdrol Chlorophyl, de meesterdetective op vakantie, nou ja, vakantie......

VOOR PIENTERE PEP PUZZELAARS

WEL TE RUSTEN

Los vóór 't slapen gaan de laatste puzzel van de dag op. De namen van de afgebeelde voorwerpen uit de slaapkamer kun je invullen in het schema. Je moet vier woorden van links naar rechts invullen en twee van boven naar beneden. Het is de kunst eerst de juiste woorden te vinden en ze daarna in de goede vakjes te plaatsen. In de roze vakjes kruisen de woorden elkaar. Daarin moeten dus letters komen die zowel in de horizontale als in de verticale woorden staan. Als oplossing hoef je alleen de twee woorden van negen letters op te sturen die je van boven naar beneden hebt kunnen invullen. Schrijf dié twee woorden op een briefkaart en stuur deze vóór 3 sept. naar: Redactie PEP, Postbus 1444, Amsterdam. Schrijf in de linkerbovenhoek aan de adreszijde van de briefkaart: PEP-puzzel nr. 35.

De oplossing van prijsvraag nr. 33: WATERVAL.

PRIJZEN

1e prijs: een prachtig polshorloge; 2e prijs: een kleinbeeld camera; 3e prijs: een compleet tafeltennisspel; 4e prijs: een kruiswoordspel; 20 troostprijzen: een grote gekleurde speelbal.

DE WINNAARS VAN PRIJSVRAAG Nr. 28:

1e prijs: Marijke v. Kammen, Molenhorn 30, Zandeweer; 2e prijs: Marinus Dees, Noordstraat 8, Zaamslag; 3e prijs: Albert en Joke Veld, IJdijk 11, Schellingwoude-A'dam; 4e prijs: J. en Fr. Vrinzen, Lintjenstr. 14, Heerlen.
De winnaars van een troostprijs krijgen deze rechtstreeks thuisgestuurd. Hun namen komen niet in PEP te staan.

BARTJE

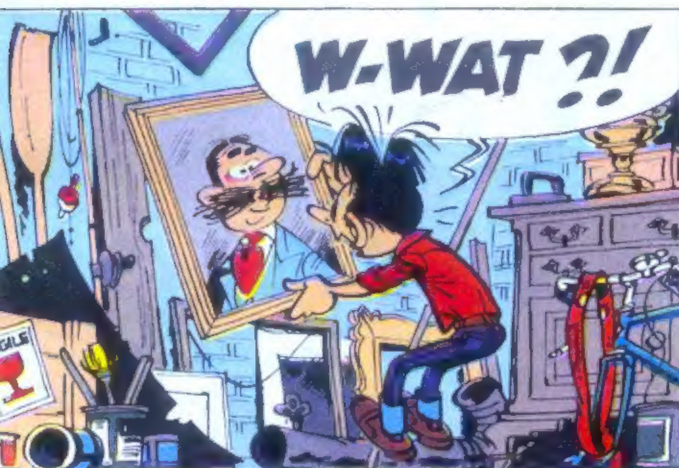

Ton en Tineke

door Franquin

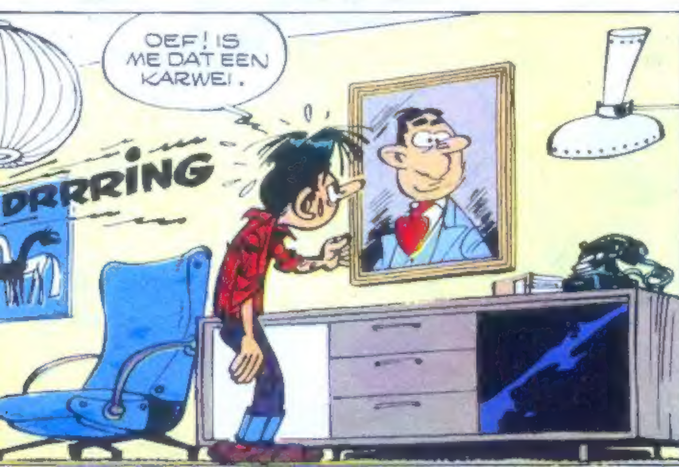

PEP en de FLUITPRIKKER

Zeg Stef, waar zou de professor toch zitten de hele dag? Ik heb hem helemaal nog niet gezien, zelfs bij het eten komt hij niet aan tafel!
Hm, die rust zal niet lang duren!

Hé jongens, hebben jullie je oom gezien?
Nee . . . we spelen met het cadeautje dat hij ons heeft gegeven!
Wij?
Ko-ko!
Grrr . . bah! Vogels! Ik haat ze als katten!

Hm . . . hij zit zeker in zijn laboratorium over een nieuwe uitvinding te denken, net als die Tim en Tam bezig zijn iets te beramen!

Aha, dag Pep! Kom binnen! Je komt net op tijd! Ik zal je even voorstellen aan onze nieuwe bewoner!
Als ik hier kom, krijg ik altijd de bibbers!

Maar professor! Een papegaai, en nu weer . . . een . . . het wordt een vogelhuis hier!
Wat? Alweer een vogel? Dat is één te veel! Woef!

Ha, dat is prachtig! Jullie reageren precies als ik hoopte, namelijk door dit gefabriceerde vogeltje voor een echt vogeltje aan te zien!
Wat? Dus het is geen . . . ?
Jammer! Dan kan ik hem ook niet zijn veren uittrekken!

Bij wijze van verpozing en om het dagelijks terugkerende zware huishoudelijke werk te verlichten, heb ik dit beestje uitgevonden: de fluitprikker!
Hé . . . en hoe werkt dat apparaatje dan wel, professor?

Wacht even, Pep, niet zo ongeduldig! Ik zal je het laten zien. Kijk, ik bevestig het vogeltje, dat gemaakt is van een metaal dat overal tegen dit kan op conservenblik . . .

. . . het blijft kleven als een magneet! In het kopje zit een transistor die, wanneer hij bepaalde geluidsgolven ontvangt, de snavel snel en hard in het deksel stoot . . .

. . . en binnen een wip is het blik open, zonder pijnlijke vingers! Fluit maar eens flink, Pep!
Goed, prof!

Mooi zo, Tam! Ze hebben 't druk in het lab! Nu wij aan de slag met onze „operatie appelstroop"!
We binden de staart van Koko aan een bezem vast, tillen hem op . . .

. . . een ruk aan het touw en het beste ervan hopen!

Over enkele seconden zal een nieuwe uitvinding de wereld verbijsteren . . .
Vijf tellen na nu! Een . . . twee . . . drie . . . vier . . . VIJF!

Maar . . . fúuuúuut! . . . er gebeurt niets!
Ach, ik vergat het veiligheidspalletje over te halen!

Mooi! Koko heeft 't begrepen! Tam, kijk! Het lukt! Het lukt!

Goed zo. Nog eens! Ik zei dus: zal een nieuwe uitvinding de wereld verbijsteren!

BOEM!

!?
?
Oei! Au!

Oom! Pep! Wat . . . wat is er gebeurd?
Niets bijzonders! Kunnen we niet eens rustig een blikje openmaken, zonder een hele oploop te veroorzaken?

DAN COOPER

Dank zij een hond van een voorbijtrekkende groep Eskimo's wordt Dan Cooper gevonden en tot bewustzijn gebracht. Intussen heeft

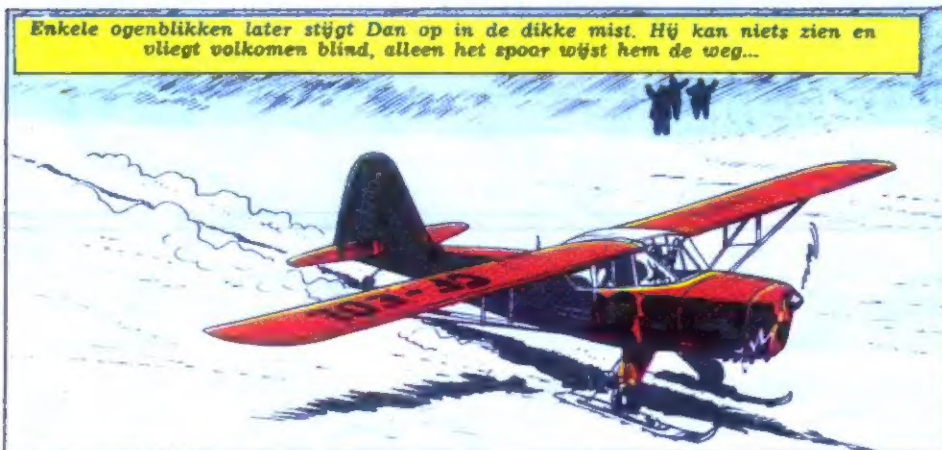
in HET WAAGSTUK

een radio-amateur het S.O.S. van de Kangoeroe-bemanning opgevangen en doorgestuurd naar de basis . . . .

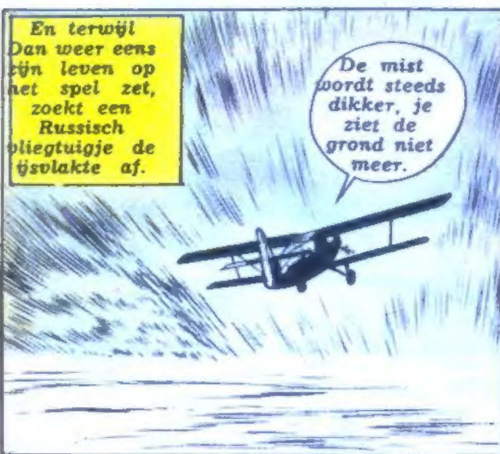

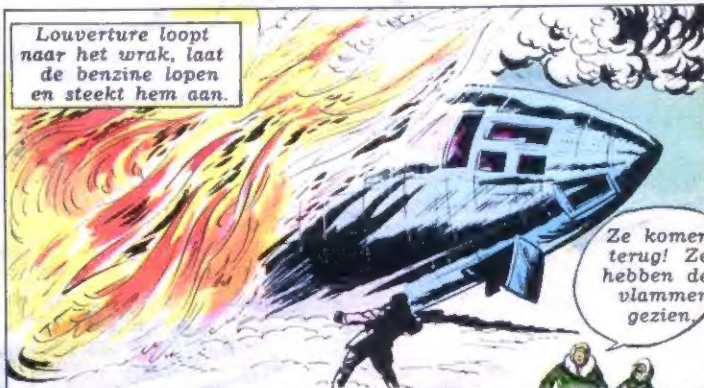

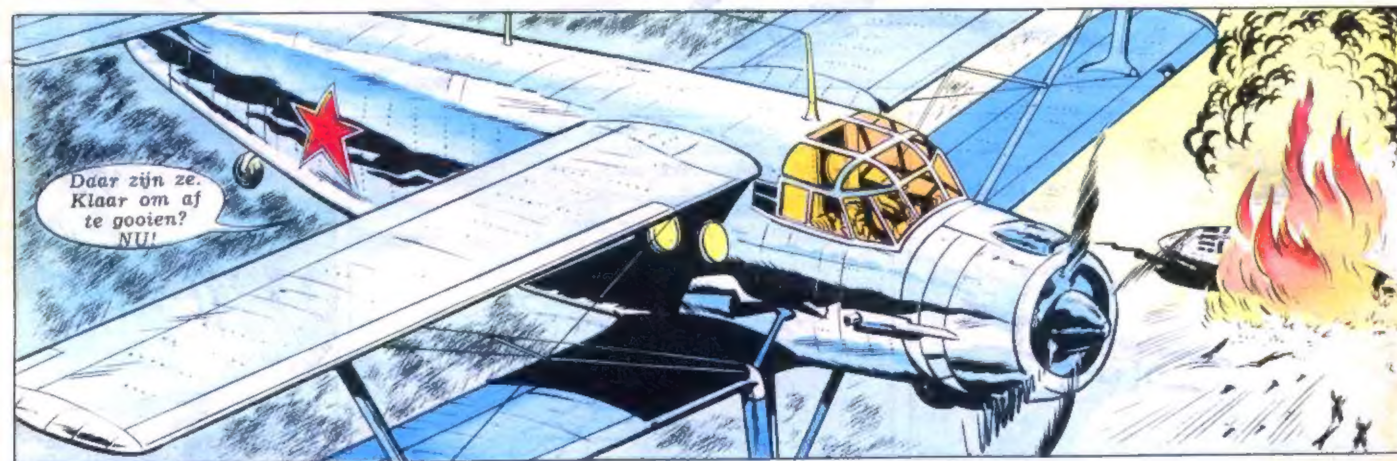

Een moment daarna is het wrak alweer achter de vette klamme mistbanken verdwenen...
Oleg, sein de positie van het wrak door. Sergui, roep alle stations op! Stefan, houd noodrantsoenen gereed. We moeten proberen boven het wrak te komen om die spullen uit te gooien.
Je kunt geen hand meer voor ogen zien.

Ze hebben ons gezien! We zijn gered! Hiep-hiep-hoeraaaa!
Luister... ze draaien, ze komen terug! Ik denk dat ze iets droppen.
Vlug, de seinlamp! We moeten hen laten weten dat Collins en de mecanicien gewond zijn. We hebben een dokter nodig.

Het Russische toestel moet hoger vliegen, omdat de parachutes met het materiaal dat afgeworpen wordt, anders niet opengaan. Mike vermoedt wat er gaat gebeuren en...
Wat is dat? Ze gaan steeds verder weg?
Ze zien ons niet meer. We moeten de laatste tank benzine in brand steken.

Louverture loopt naar het wrak, laat de benzine lopen en steekt hem aan.
Ze komen terug! Ze hebben de vlammen gezien.

Daar zijn ze. Klaar om af te gooien? NU!

Het zijn Russen, Sovjet-Russen! Jippie-ie-ie!
Dank u, Tovaritsji, dank u!

Levensmiddelen, geneesmiddelen en vaste alcohol.
Een radiozender en 'n handgenerator.... Jongens, we zijn gered! We zijn gered!

Dan vliegt ver daarvandaan na 'n uitputtende reis door de dikke mist, boven Banks en met een zucht van verlichting...
Oef! De mist trekt op en dat is nog net op tijd!
CF-EOL

Opeens...
Het vliegveld van Banks! Ik vlieg er recht boven! Hoe bestaat het! Ik verdien toch nog steeds de titel „éérste navigator van R.C.A.F."

Een paar minuten later...
Kijk daar ens!
Maar dat is geen militair vliegtuig! Die piloot is knettergek. Hij landt op verboden terrein zonder te waarschuwen!

Dan zet zijn toestel netjes op een van de landingsbanen van de Canadese basis.
Oef! Dat was op het nippertje, de benzine is op.

Dan is nog niet uit 't vliegtuig gestapt of...
Handen omhoog! Wie ben je?
Wat een welkom! Dat had ik me toch anders voorgesteld. Ik heet Cooper, 301e squadron.

WAT?!? Ben jij Cooper? DAN COOPER? De piloot van de Boemerang?
En je leeft nog? Niet te geloven! Hoe bestaat het!

WORDT VERVOLGD

Twee Zweden in hun element op het steigerend stalen ros.

Door bossen, over smalle zandpaadjes, over heuvels en door weilanden, onder de felle zon of in de neergutsende regen jagen

DE MANNEN VAN DE CROSS

HET is moeilijk een sport te vinden die zoveel vraagt als het motocrossen. Volgens de liefhebbers is zelfs boksen, de tienkamp of een marathon nog een peuleschilletje vergeleken bij hun favoriete sport. Dat is misschien wel een beetje overdreven, maar een zware sport is het. Vijfendertig races worden er per jaar verreden. Vijfendertig keer per jaar wordt het uiterste gevergd van motor en bestuurder. Het parkoers is uitgestippeld over de onmogelijkste paadjes, door modder en zand, langs kuilen en boomwortels. En daar zit je dan, met een gevoel alsof je door je moeders wasmachine wordt heengehaald, op een grauwend monster van 500 cc, dat je schuddend en loeiend naar de finish moet brengen, liefst vóór al je tegenstanders, die als jachthonden achter je aanjagen. Er zijn rijders die een voorkeur hebben voor een bepaald soort slechte weg. Zo daveren de Zweden volkomen gelukkig het rulle zand in, terwijl mensen als de Valkenswaardse reus Broer Dirkx pas in hun element zijn als de modder hoog rond hen opspuit. De B.S.A. van Broer Dirkx is overigens aanzienlijk trager dan de grommende fabrieksmotoren van de Zweedse kampioenen, zoals Tibblin, Nilsson of Lundell. Maar de Nederlandse rijder heeft zijn machine met zijn eigen grote handen in elkaar geschroefd en er honderden guldens aan uitgegeven, terwijl de Zweden hun motoren kant en klaar van „hun" fabriek meekrijgen. Broer Dirkx kent zijn machine, hij droomt er 's nachts van en ziet dan elk radertje, elk tandwiel, elke bout. Met dezelfde sterke handen waarmee hij zijn wonderlijk samengestelde machine in elkaar sleutelde, sleurt hij de 500 cc woeste kracht door de modder en weet daarbij zelfs fabrieksrijders achter zich te houden. Al een paar keer heeft hij het Nederlands kampioenschap op zijn naam geschreven; in 1959 werd hij vierde bij de wereldkampioenschappen, maar veel meer zit er niet in. De Engelse en Zweedse motoren zijn gewoon te snel voor zijn „eigen fabrikaat".

Van de vijfendertig races die elk jaar door heel Europa worden verreden, zijn er tien of elf Grand Prix-races, die meetellen voor het wereldkampioenschap. Elke motocross is een snelheidswedstrijd, al mag het gemiddelde officieel niet boven de vijftig kilometer per uur komen, maar daar lachen de renners om. Zij starten, springen weg als op hun prooi beluste panters, razen met tien, twintig, dertig tegelijk door de bocht. Zij daveren door de bossen, over de hei, door weilanden, over heuvels, onder de felle zon of in de stromende regen. Soms vallen ze tijdens een race kilo's af. Vaak kunnen zij geen hand voor ogen zien door de enorme stofwolken die hun voorgangers opjagen. Af en toe raakt een rijder de macht over zijn motor kwijt: hij tuimelt door de lucht, komt met een smak neer. De anderen razen door, proberen hem te ontwijken. Hij moet zien dat-ie wegkomt. De cross is voor hem voorbij, maar over een week, over veertien dagen komt hij ergens in Europa tegen dezelfde deelnemers aan de start en dan...

Er wordt ook op motoren met zijspan gereden. Op een dansend platform staat de bijrijder. Hij klemt zich vast aan een grote, metalen beugel en verplaatst zijn gewicht in elke bocht. Het is een merkwaardig gezicht. De bestuurder jaagt zijn machine over verschrikkelijk slechte wegen en paden; de bijrijder maakt zich groot, krimpt ineen, hangt ver overboord, kruipt weer overeind, springt, suist mee en hangt weer. Twee centimeters onder hem schiet de grond voorbij. Eén verkeerde beweging en hij wordt weggeslingerd, maar hij maakt geen verkeerde beweging.

Een rijder kan met pech te kampen krijgen. Driekwart van de race heeft hij aan kop gelegen en dan opeens, door een klein mankementje, moet hij de strijd staken. Dat is zuur. De machine waar je weken, maanden aan hebt zitten sleutelen, waar je elk momentje vrije tijd aan besteed hebt, begeeft het. En dan sta je daar, je handen gebald in de leren handschoenen, je ziet de rest in wolken van stof voorbijrazen en je denkt: wacht maar, volgende week in Sint-Antonis, in Norg, in Sittendorf, in Namen, of wáár dan ook, ben ik er weer... En dan zullen we 'ns wat beleven!

Rechts: Het meest opzienbarende in een cross is wel de race voor motoren met zijspan. Op de foto hiernaast zie je de Nederlandse motocrosser Joop Heulekom in actie.

Uiterst rechts: De Nederlander Heyboer in een fel duel gewikkeld met een Zweed. Op een dergelijk terrein wordt het uiterste van man en machine gevraagd ....

ZORRO

MET DE POSTKOETS UIT MONTEREY KOMT OP EEN MOOIE DAG PAOLA AAN, EEN NICHTJE VAN DON DIEGO.

PAOLA! WELKOM IN LOS ANGELES!

HET WAGENTJE STAAT KLAAR VOOR JE. HEB JE EEN GOEDE REIS GEHAD?

HET WAS HEERLIJK! EN WAT EEN ENIG STADJE IS DIT!

MAG IK HIER GAUW EENS WAT RONDKIJKEN?

NATUURLIJK. WIJ GAAN EERST NAAR DE HACIENDA. DAAR KUN JE JE OPFRISSEN. DAARNA ZAL BERNARDO JE RONDLEIDEN.

LATER, OP DE MARKT...

WILT U EEN PAAR VISSEN KOPEN, SEÑORITA?

NEE... NEE, DANK U.

MAAR **IK** WEL! HOE DUUR ZIJN ZE?

DRIE PESETA'S PER STUK, SERGEANT.

WAT?! DRIE PESETA'S PER STUK? HOE **DURF** JE ER DAT VOOR TE VRAGEN!?

EN HOE DURF **JIJ** MET JE VIEZE HANDEN AAN MIJN VIS TE KOMEN?!

KALM AAN, ANDERS LAAT IK JE VAN DE MARKT ZETTEN!

DAT MOET JE DAN MAAR 'NS PROBEREN! ***HIER!***

BERNARDO KAN ZICH NIET GOEDHOUDEN...

GRIJP HEM! HIJ GAAT ACHTER DE TRALIES WEGENS BELEDIGING VAN HET OPENBAAR GEZAG...

EN JOU KRIJG IK OOK NOG WEL!

PAOLA HEEFT ALLES GEZIEN EN VERTELT WAT ER GEBEURD IS...
ZO...NOU, DAN ZAL IK MAAR 'NS MET ONZE BRAVE SERGEANT GAAN PRATEN...

EN ZO...
IK DENK ER NIET AAN, DON DIEGO! MORGEN BRENG IK BERNARDO NAAR MONTEREY EN EN SLEUR HEM VOOR 'T GERECHT!

GOED, GARCIA, MAAR BEDENK WEL DAT JIJ JE VOOR DE RECHTBANK NOG BELACHELIJKER ZULT MAKEN DAN JE NU AL BENT...

LATER...
IK GELOOF DAT IK HEM AAN HET DENKEN HEB GEZET, PAOLA. VOEL JE ER IETS VOOR EEN GRAPJE MET HEM UIT TE HALEN?
SI!

JE MOET ER ALS EEN WAARZEGSTER UITZIEN... NOG WAT BRUIN OP JE GEZICHT... ZO IS 'T NET ECHT!

EN ZO...
DIENT U MIJ AAN BIJ SERGEANT GARCIA, LANSIER. IK HEB HEM IETS BELANGRIJKS TE VERTELLEN!

DON DIEGO HEEFT GELIJK... MAAR IK KAN BERNARDO TOCH NIET ZONDER MEER LATEN GAAN? EH? WAT IS ER NU WEER?!

EEN WAARZEGSTER, SERGEANT, DIE...
...BELANGRIJK NIEUWS VOOR U HEEFT, SERGEANT!

U HEEFT MOEILIJKHEDEN, SERGEANT. WEET DAT ALLEEN IK U KAN HELPEN!

MORGEN BRENGT U EEN GEVANGENE NAAR MONTEREY. U WEET HET NU NIET MEER... DOET U HET TOCH... MAAR GA ALLEEN!

EN DE VOLGENDE OCHTEND...
NEE, IK GA ALLEEN. JULLIE BLIJVEN HIER.

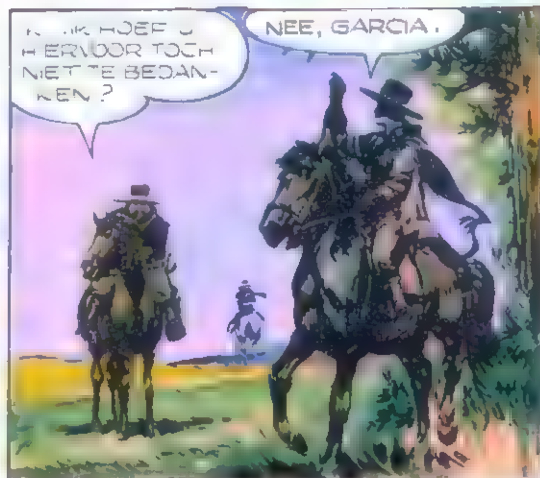

ZORG DAT ER NIETS GEBEURT TERWIJL IK WEG BEN. EN KIJK VOORAL UIT VOOR ZORRO!

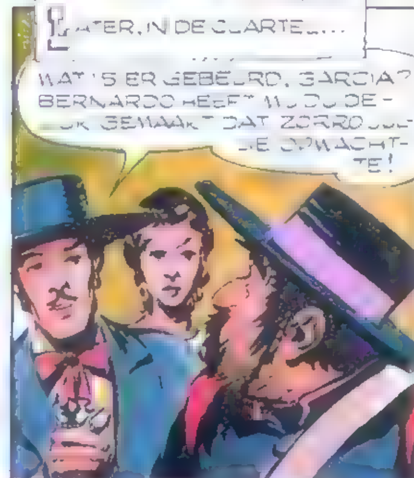

AH! IK... ALLEEN OP WEG NAAR MONTEREY! IK ZOU MAAR IN DE VEILIGE CUARTEL BLIJVEN...

EVEN LATER
U... SEÑOR ZORRO?!

IK KOM JE HELPEN, GARCIA. MAAR BERNARDO LOS EN LAAT HEM GAAN.

DUS... DUS U BENT DE OPLOSSING, WAAR DE WAARZEGSTER HET OVER HAD?

IK... IK HOEF U HIERVOOR TOCH NIET TE BEDANKEN?
NEE, GARCIA.

LATER, IN DE CUARTEL...
WAT IS ER GEBEURD, GARCIA? BERNARDO HEEFT MIJ DUIDELIJK GEMAAKT DAT ZORRO JULLIE OPWACHTTE!

SI, DON DIEGO! IK HEB EEN FEL GEVECHT MET HEM GELEVERD, MAAR HET GEBEURDE ALLEMAAL TE ONVERWACHTS...

HIJ HEEFT BERNARDO BEVRIJD EN IS ER MET HEM VANDOOR GEGAAN.
EN NU? MOET BERNARDO TOCH NOG NAAR MONTEREY?

NEE! NEE! IK WIL DIT ALLEMAAL NIET NOG EENS MEEMAKEN!

Een model van de Fokker F. 28 Fellowship in de windtunnel voor hoge snelheden van het Nationale Lucht- en Ruimtevaartlaboratorium in Amsterdam.

OP TEXEL WORDEN RAKETTEN GELANCEERD!

Een vrij smal weggetje kronkelt zich door de Texelse duinen naar zee. Het is een gewoon weggetje. Het is ook 'n gewoon stuk duin. Geen enkele reden schijnt er te zijn voor de aanwezigheid van de vele bordjes die vermelden dat de toegang daar verboden is. Streng verboden zelfs. Maar op sommige dagen kun je een colonne voertuigen het weggetje zien oprijden. En als je op Texel zou vragen wat ze daar, in dat verlaten gebied, te zoeken hebben, zou je misschien sterke verhalen te horen krijgen over explosies en over het lanceren van raketten en waarschijnlijk zou jij je schouders ophalen [illegible] je afvragen waar ze die onzin vandaan halen, [illegible] Nederland is Amerika niet en Texel zeer beslist niet Cape Kennedy. Maar dan zou je toch niet helemaal gelijk hebben, want op dat stukje Texel worden wel degelijk raketten gelanceerd! . . . .

MISSCHIEN heb je ooit wel'ns gehoord van het Nationaal Lucht- en Ruimtevaartlaboratorium, het NLR, dat in Amsterdam en in de Noordoostpolder gevestigd is. Lucht- èn ruimtevaart, jawel, in Nederland wordt aan ruimtevaart gedaan. Minder dan het NLR zou wensen, maar toch nog altijd meer dan genoeg om het woord „ruimtevaart" in de naam te rechtvaardigen. Sinds 1960 bestaat de European Space Research Organisation (ESRO), de Europese Organisatie voor het Onderzoek van de Ruimte, terwijl in dat jaar ook de European Launcher Development Organization (ELDO) in het leven werd geroepen, de Europese Organisatie voor de Ontwikkeling van een Draagraket. Aan de ontwikkeling van zo'n raket werkt ook het NLR mee. Maar de meeste werkzaamheden van het laboratorium liggen toch op het gebied van de luchtvaart. Zo staan er verschillende windtunnels op het terrein van het NLR, grote buizen waar lucht doorheen wordt geblazen. In een tunnel kan een model worden opgehangen van een vliegtuig of van een vleugel of staartvlak: wind stroomt er met een bepaalde snelheid langs en via allerlei meetinstrumenten kunnen ze dan nagaan hoe een vliegtuig van dat model zich tijdens een vlucht met die snelheid zal gedragen. De windtunnelproeven beperken zich niet alleen tot vliegtuigmodellen: in de windtunnels van het NLR heeft ook een model van de DAF personenauto gestaan en een model van de Euromast! Dit systeem is goedkoper dan het bouwen van een prototype, maar het is niet nauwkeurig genoeg. De wanden van de tunnel, de ophanging van het model en nog andere omstandigheden kunnen er de oorzaak van zijn dat later bij een werkelijke vlucht met het echte vliegtuig bepaalde eigenschappen anders zijn dan verwacht werd. Daarom worden er tegenwoordig ook proeven genomen met vrij vliegende modellen en dàt is nu wat op Texel gebeurt, aan het einde van dat smalle weggetje door de duinen. Daar ligt het proefterrein van het NLR.
Eén dag voor de proefnemingen is er in de Noordoostpolder bij Vollenhove — waar in de toekomst het NLR gevestigd zal zijn, omdat er in Amsterdam geen ruimte is om uit te breiden — de nodige opwinding en activiteit. Dan verlaat een colonne voertuigen het terrein, rijdt over de Afsluitdijk naar Den Helder en wordt met de veerboot naar Texel gebracht. Op het proefterrein bij De Cocksdorp wordt de lancering voorbereid: de startraket (een „booster", die gekocht is) krijgt zijn stabilisatievlakken, de schootsrichting en de windrichting worden vastgesteld en het vliegend model wordt op de raket gemonteerd. Nog één keer wordt met radar de schietsector afgezocht. Er zóu wel'ns een vissersschuit kunnen zitten en al is de kans dat uitgerekend dáár de raket of het model neerkomt, gering: elk risico dient vermeden te worden. De raket wordt in de juiste stand gebracht. De lancering geschiedt altijd bij eb. Ergens tussen Texel en Friesland moet het model op het drooggevallen wad terecht komen. Op een gegeven moment klinkt vanuit de commandowagen de stem van de lanceerleider: „Alle posten opgelet! Lancering 120 seconden na nu!" — Het aftellen gaat door, maar altijd kan de lanceerleider ingrijpen wanneer er iets mis gaat.
Wéér klinkt de stem uit de commandowagen: „Zes... vijf... vier... drie... twee... een... NU!"
De booster ontbrandt en de raket met het vliegende model schiet weg. In het model ingebouwde zenders seinen tijdens de vlucht gegevens door naar de meetwagen, waar ze worden opgevangen en op een band gezet. Later zullen zij netjes worden uitgewerkt. Als het vliegende model te pletter slaat of in een met water gevulde sleuf in het wad verdwijnt, is er nog niet veel verloren. Maar wij hebben nu eenmaal de naam zuinig te zijn; daarom zijn er systemen bedacht om het model na de lancering terug te krijgen, wat in het buitenland niet verschrikkelijk belangrijk gevonden wordt, hoewel er daar op het ogenblik ook belangstelling voor bestaat. Als de enkele seconden durende vrije vlucht voorbij is, zakt het model aan een parachute naar beneden op het droge wad. Een helikopter haalt het op. Vaak is de helft van de instrumenten nog bruikbaar.

In onze nationale luchtvaart speelt het NLR een belangrijke rol. Ongeveer 100 ingenieurs werken er en nog 300 andere technici, maar eigenlijk zijn dat er te weinig. Technische mensen, véél technische zijn nodig om het Nationaal Lucht- en Ruimtevaartlaboratorium zijn vleugels verder te laten uitstrekken. Misschien is het ook iets voor jou, later?

CAPE COCKSDORP

De laatste voorbereidingen op het proefterrein van het NLR. Over enkele minuten zal de raket met vliegend model wegrazen.

Op veilige afstand van de lanceerstelling leidt een van de NLR-ingenieurs de proefneming vanuit een commandowagen. Naast deze wagen, van waaruit de leider voortdurend in contact staat met de kustwacht, de radarinstallaties, de luchtverkeersbeveiliging en andere posten, staat een meetwagen opgesteld, waarin een groot aantal instrumenten aanwezig is om de gedragingen van het gelanceerde model tijdens de vlucht te registreren.

CAF

Het Nationaal Lucht- en Ruimtevaartlaboratorium verricht bij eb op de Noordpunt van Texel bij De Cocksdorp regelmatig proefnemingen met zogenaamde „vliegende modellen". Gemonteerd op de punt van een „booster" (een raket-voortstuwer, die gekocht wordt) zal het oranjekleurige model gelanceerd worden in de richting van het drooggevallen wad tussen Vlieland, Texel en Friesland, een lanceergebied zonder enig obstakel, zoals er nergens in Europa één te vinden is!

Na de lancering stijgen booster en model eerst nog samen, waarna de leeggebrande booster terugvalt naar de aarde en het model zijn „vrije vlucht" begint met een snelheid van 2 tot 2½ keer de geluidssnelheid, waarbij het een hoogte bereikt van ongeveer 10 kilometer. Instrumenten in het model geven daarbij hun bevindingen via een radioverbinding door naar de meetwagens op de grond, terwijl een radarinstallatie de door het model gevolgde baan nauwkeurig registreert.

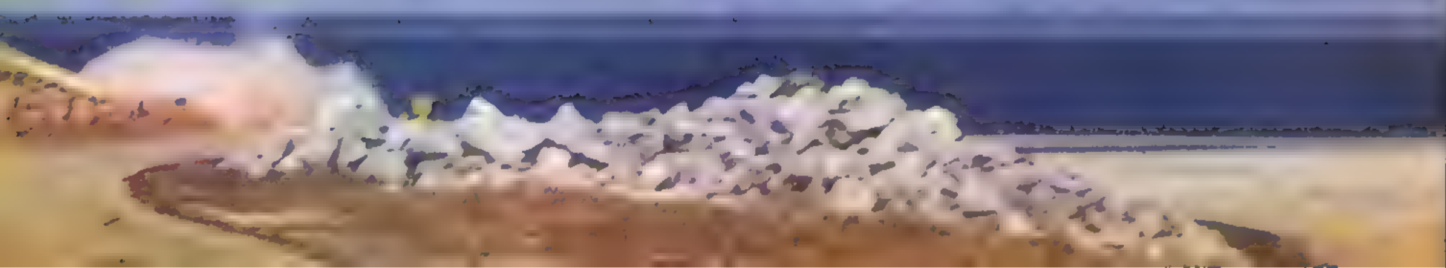

Als de vrije vlucht, die maar enkele tientallen seconden duurt, voorbij is, opent zich de in het model opgeborgen parachute, waarna het ergens op het droge wad terecht komt. Een helikopter kan dank zij de radarwaarnemingen recht naar de landingsplaats geleid worden. Het model wordt opgezocht en — als 't niet te diep in een zacht gedeelte van het wad weggezonken is of verdwenen in een met water gevulde sleuf — zo snel mogelijk teruggebracht naar de lanceerplaats.

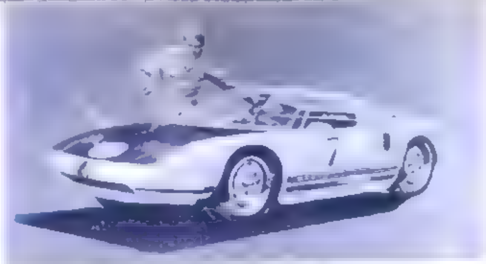
Meestal is het model niet erg beschadigd. Bepaalde instrumenten, die waarnemingen bevatten zoals bijvoorbeeld opgenomen films, worden zo spoedig mogelijk geopend, terwijl het inwendige van het model aan een nauwgezet onderzoek wordt onderworpen om te zien of alles naar wens is verlopen. Hetzelfde model kan bij een volgende lancering weer gebruikt worden. De instrumenten die bij de landing op het wad beschadigd werden, zijn dan door andere vervangen.

E
COCKSDORP

TECHNISCHE GEGEVENS FORD GT

Motor: midscheeps geplaatste 4200 cc V8 motor; vermogen 350 pk; Colotti vierversnellingsbak.
Onderstel en koetswerk: het koetswerk bestaat voor een groot deel uit kunststof, o.a. de panelen en de deuren. Schijfremmen voor en achter, de schijven hebben een middellijn van 29 cm.
Maten: lengte ca. 4 meter, hoogte 1,03 m; wielbasis 2,41; spoorbreedte voor en achter 1,37 meter.
Prestaties: topsnelheid meer dan 300 km u

DE FORD GT

JARENLANG hebben de Amerikaanse autofabrikanten zich gehouden aan een onderlinge afspraak geen racewagens te maken. Nu onlangs deze overeenkomst opgezegd is, heeft vooral Ford zich met grote ijver op de constructie van dit soort wagens toegelegd en wel met zo'n enthousiasme, alsof hij de jarenlange achterstand zo snel mogelijk wilde inhalen. Hij kocht de Engelse racewagenfabriek Lola, stelde een groep fabrieksrijders aan onder leiding van oud-wereldkampioen Phil Hill, plaatste de rensport in het middelpunt van de belangstelling op grote autotentoonstellingen, regelde een interview met de kampioen der coureurs Jimmy Clark ter gelegenheid van de Salon in Genève, en tenslotte was de uitverkiezing van de Ford Cortina tot de internationale auto van het jaar aanleiding voor Ford om honderd Europese journalisten uit te nodigen een stukje echte Oostafrikaanse Rally mee te rijden in de bekroonde Ford Cortina. Ook wij hebben aan den lijve kunnen ondervinden hoe deze rit, hoofdzakelijk over ongebaande wegen, dwars door dierenparken, onder toeziend oog van olifanten en nijlpaarden, voor bestuurder en wagen, een „beproeving" was.

Het paradepaardje van de Ford-stal is op het ogenblik de Ford GT, een supersnelle wagen, die niet terugdeinst voor snelheden van 300 km of hoger. Dit jaar neemt de nieuwe Ford deel aan tal van wedstrijden in Amerika en Europa in de GT-klasse; GT betekent Gran Turismo en dat wil zeggen, wedstrijden over lange afstanden zoals de 1000 km van Nürburg en de 24 uur van Le Mans. In deze wedstrijden bleek de Ford nog niet opgewassen tegen de Ferrari's. Het is trouwens de bedoeling geweest dat Ford in plaats van de Lola-, de Ferrarifabrieken zou kopen, maar met deze Italiaanse grootmeester op het gebied van de rensport kon hij niet tot overeenstemming komen.

De Ford GT vertoont technisch veel gelijkenis met de Lola GT, die al in 1963 in Le Mans uitkwam met een van de Ford Fairlane afgeleide motor met 4,2 liter inhoud. De krachtbron is in het midden van de wagen geplaatst, vlak achter de bestuurder. De enorme aandrijfkracht (350 pk) wordt overgebracht op de achterwielen. In de windtunnel bleek dat het allereerste model ging vliegen bij de topsnelheid. Daarom is er een kleine stalen plaat aan de onderkant bevestigd, die deze vliegneigingen onmiddellijk de kop indrukte. De cabine en de bestuurdersstoel worden automatisch gekoeld, de lucht loopt door de zitting heen.

Gegevens, verkregen na de eerste proefritten, zijn door een elektronisch brein uitgewerkt, waardoor langdurige en herhaaldelijke testritten niet noodzakelijk waren. Nieuwe vindingen, toegepast en opgedaan in de rensport, zullen in seriewagens worden verwerkt.

Mickey en Goofy

MICKEY EN GOOFY PROBEREN LANGS DE WACHTPOST HEEN TE KOMEN, OM EEN KIJKJE BIJ DE DAM TE NEMEN. ALLES GAAT VOLGENS PLAN, TOT EEN UIL ROET IN HET ETEN GOOIT. MICKEY EN GOOFY WILLEN ZICH IN HET STRUIKGEWAS VERBERGEN EN RENNEN....

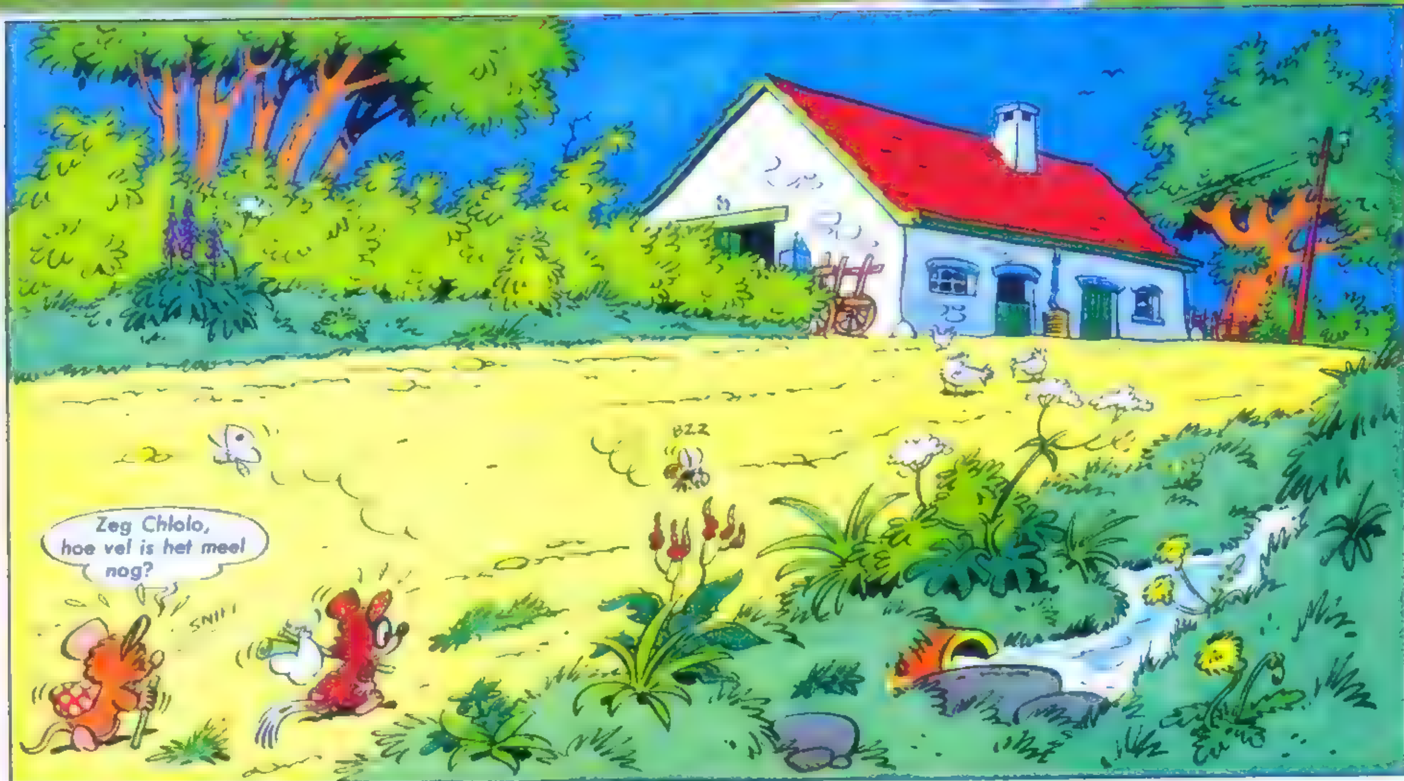

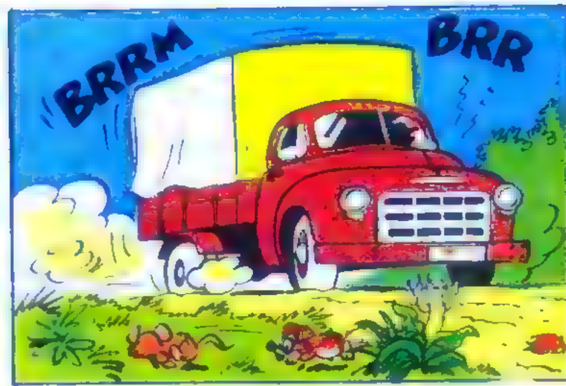
WORDT VERVOLGD

CHLOROPHYL HET BE

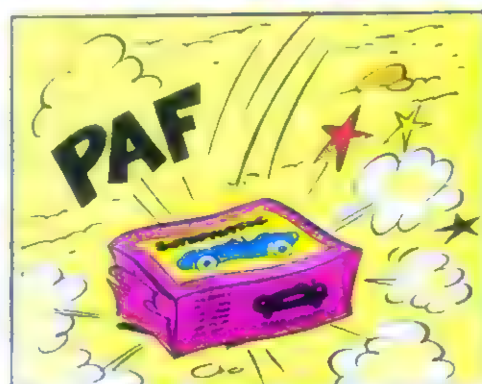

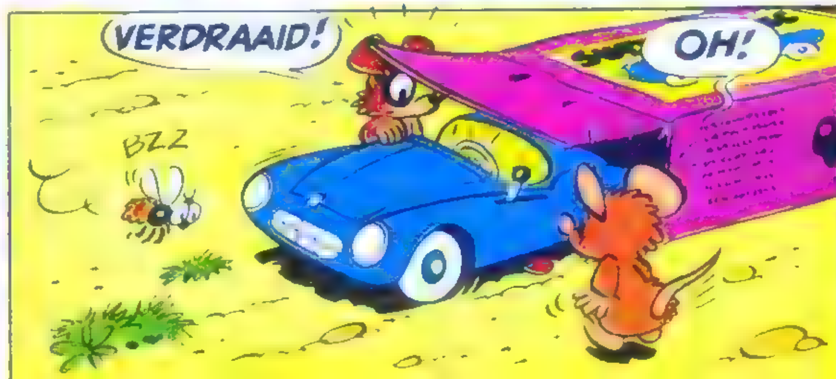

TOVERDE BOS

sluiten Chlorophyl en Minimum 'n paar weken vakantie te houden. Zij hebben daarvoor een heel schilderachtig plekje uitgezocht maar ...

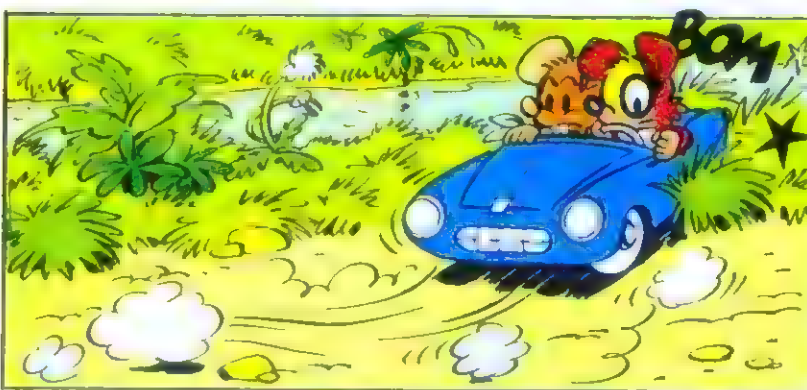

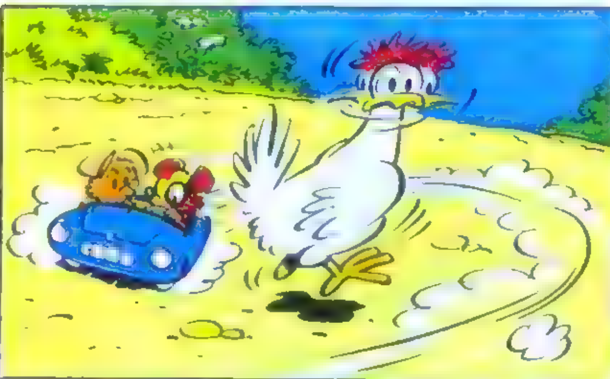

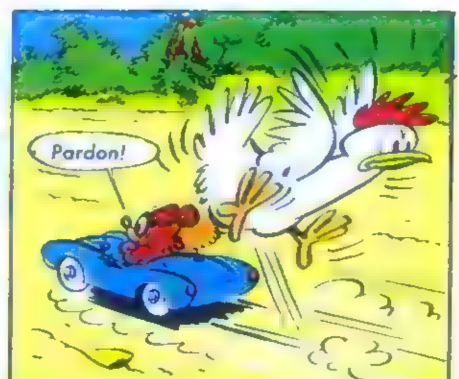

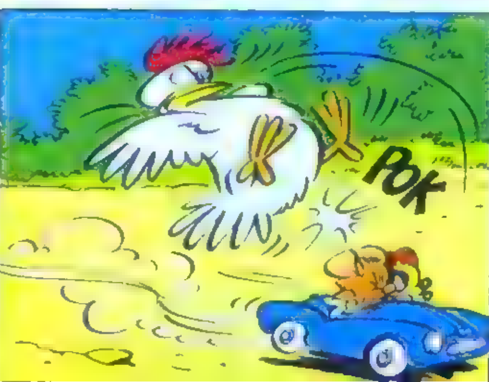

VRRRR

ZONDAGS-LIJDEL!

Kun je niet links inhalen? WEGPIRAAT!

Laten we dit zijweggetje maar nemen, dat is in ieder geval wat rustiger.

We staan stil?! Wacht even, dan wind ik de motor weer op.

Ziezo, klaar is Kees

Kijk, daar ligt het meer al. We zijn er vast nog vóór het donker.

STOP!

Kiiiii

Stoplicht staat op rood!

Grapjas!

HAHAHAHA! WAT EEN MOP! HAHAHA!

KLAP

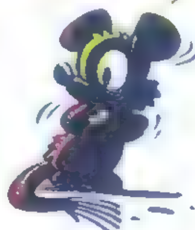
Alle dondelende dondels!

Over donder gesproken die bui krijgen wij op ons dak. Er is een flinke storm op komst, laten we gauw een schuilplaats zoeken.

Kijk, een hol, zullen we daar schuilen?

OEHOE! IS ER IEMAND THUIS?

Niemand thuis! Ze zijn zeker verhuisd.

CHLOLO KOM VLUG!
Minimum is in gevaar! Vlug!

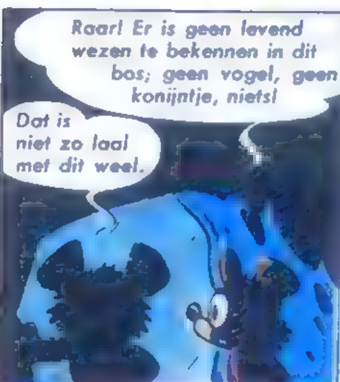

MINIMUM!!

Chlolo, kijk eens! Ik heb lekkele bosbessen gevonden, mmmm!

We hebben nu geen tijd om bosbessen te eten. Help mij liever de wagen binnen te zetten. Kom, dadelijk is-ie kletsnat!
Jij wilt ook nooit niks.

BOM BOLOM
Dat was op 't nippertje.

Het blijft maar regenen, uren lang . . .

Raar! Er is geen levend wezen te bekennen in dit bos; geen vogel, geen konijntje, niets!
Dat is niet zo laal met dit weel.

Eindelijk!
Het is droog, Minimum, we kunnen weer verder gaan. Als jij een paar bosbessen plukt, haal ik intussen de auto op.

TRALALA LALA

IN het gras van het voetbalveld achter de kostschool zat Wim Mekel, voor zijn vrienden „Kikker", met gekruiste benen en een ernstig gezicht hardop te repeteren: „Jantje zag eens pruimen hangen, o, als eieren zo groot zo groot, zo groot... en hoe gaat het ook alweer verder?" vroeg hij zijn klasgenoot Rob, beter bekend als de „Krielkip".
„Ik hoor een paard!" zei de Krielkip, languit op zijn buik in 't gras liggend.
„Nee, niet „Ik hoor een paard!", zo gaat het niet verder. Dat slaat nergens op."
„Schei toch uit!" zei de Krielkip en rolde op zijn zij.
„Maar Kriel, ik moet het morgen voor de klas opzeggen!"
„Het is een paard! Luister maar met je oor op de grond, dat doen de Indianen ook."
„Wat heb jij? Een paard, dat met zijn oor over de grond loopt als een Indiaan?"
„In de tuin van Hommel." De Krielkip was met één snelle beweging overeind en zei: „Laten we voor de zekerheid

PANIEK OM EEN PAARD

Een bijna ongeloofwaardig verhaal door Merrit P. Allen

even gaan kijken, misschien is Hommel niet thuis."
„Wat kan het je schelen of-ie wel of niet thuis is?"
„Het paard, sufferd, dat vernielt de hele tuin!"
Ze klommen over het hek, wrongen zich door een heg en stonden pal voor meneer Hommel, die net een bloembed aan het wieden was. Hij keek op en glimlachte vriendelijk naar beide jongens.
„Ik dacht dat ik een paard hoorde," verklaarde de Krielkip.
„Oh, dat zal Zwarte Piet wel zijn," antwoordde meneer Hommel en ging verder met onkruid wieden.
„M...maar," stotterde Krielkip verbaasd, „ik dacht dat het een paard was..."
„Zwarte Piet was wat onrustig vandaag en daarom heb ik hem achter de schuur gezet."
De jongens konden zich niet voorstellen dat ze Zwarte Piet achter de schuur zouden vinden, maar uit nieuwsgierigheid gingen ze toch maar even kijken. Ze zagen een klein donker paardje dat, vastgebonden aan een stok, almaar rondjes liep. Het zag er wat verloren en eenzaam uit en bij het zien van de jongens bewoog hij blij zijn oren heen en weer en zwaaide met zijn staart.
„Dat is Zwarte Piet," vertelde meneer Hommel, die achter de jongens aan om de hoek van de schuur kwam lopen. „Hij is van mijn zuster, maar logeert zolang bij mij, omdat zijn bazin op vakantie is."
„Jippie! Ik ben dol op paarden!" De Krielkip liep naar het paard toe en aaide zijn hals. „Mag ik hem zo nu en dan eens gedag komen zeggen, meneer?"
„Natuurlijk," zei meneer Hommel gretig, „en je mag ook wel voor hem zorgen als je dat wilt."
„Zoveel houdt Kriel nu óók weer niet van hem," zei Kikker.
„O jawel!" protesteerde de Krielkip. „Ik zou dolgraag voor hem willen zorgen. Kikker, haal een emmer water voor 'm."
„Ik?!" sputterde Kikker. „Het is mijn pleegkind niet!"
„Schiet op, haal wat water, anders help ik je vanavond niet met je sommen."
„Ik ben je dienstmeisje niet," antwoordde Kikker. „Ik zal dat water halen, maar alleen omdat ik het een aardig paard vind en niet omdat jij het mij gevraagd hebt!" en met zijn neus in de wind liep Kikker weg.
Dat was hun kennismaking met Zwarte Piet en het begin van hun vriendschap met het paard. Hoe het kwam dat hij Zwarte Piet heette, daar zijn ze nooit achter gekomen, dat deed er ook niets toe. Ze hadden, zoals zoveel jongens van hun leeftijd, een zwak voor dieren en dit dikke, aardige paard was weer eens iets anders om na schooltijd mee te spelen. Krielkip vertelde wat er gedaan moest worden en Kikker deed het. Het was de ideale manier van samenwerking en de jongens waren dikke vrienden. Meneer Hommel vond het allang best, want zijn belangstelling voor paarden was bepaald uiterst gering.

Een paar dagen later moest meneer Hommel voor zaken op reis en hij was dolblij de zorg voor het paard aan de jongens te kunnen overlaten. Maar of het zo moest zijn: meneer Hommel had het deksel van de voederbak open laten staan en toen Zwarte Piet zijn stal in kwam lopen, ging hij natuurlijk recht op dit lekkere hapje af en omdat hij geen maat kon houden, at hij minstens drie keer zoveel als verstandig van hem was. Toen de jongens 's avonds kwamen om hem naar zijn nachtverblijf te brengen, schrokken ze zich een hoedje. Zwarte Piet was beslist niet mager, maar nu leek hij wel een opgeblazen ballon, het zweet liep in stroompjes over zijn huid en zijn adem kwam met horten en stoten naar buiten. De vrienden keken elkaar geschrokken aan.
„H...hij h...heeft, hij heeft griep!" stotterde Kikker.
„Hij heeft zich overeten," constateerde de Krielkip nuchter met één oog op de lege voederbak.
„Oh, is dat alles?" Kikker slaakte een zucht van verlichting.
„Alles?" Krielkip, die een beetje verstand had van paarden, keek hem aan en zei: „Dat is altijd nog genoeg om hem het hoekje om te laten gaan! Vlug, ren naar de telefoon en bel een dierenarts."
„Maar Kriel, wat kost dat?"
„Het is in ieder geval nooit zo duur als een nieuw paard. Vlug!"
En misschien rende Kikker wel zijn benen uit zijn lijf, maar de angstige verpleger vond dat een takshond met drie poten al weer heen en terug had kunnen zijn. Tergend langzaam verstreek minuut na minuut, terwijl Zwarte Piet kreunde en het zweet van zijn rug gutste en hij ten slotte doodmoe en doodziek op de grond ging liggen. Krielkip veegde hem droog met een pluk hooi en smeekte hem weer beter te worden.

„Je móet komen, dok, je móet!" smeekte hij. „Als je het niet doet, krijg ik het met meneer Hommel aan de stok en

illustratie:
JAN WESSELING

meneer Hommel met zijn zuster. Hoe beroerd je je ook voelt, kom alsjeblieft! Help ons."
Maar wie er kwam, geen dierenarts. Na een tijdje kwam Kikker aanrennen met een oude jachthoorn en een emmer vol vloeistof.
„Waar zit de dierenarts?" schreeuwde de Krielkip.
„Die is ziek!" hijgde Kikker.
„Maar er zijn er toch twee in het dorp?"
„De andere is niet thuis. Toen heb ik de zieke weer opgebeld en hem gezegd dat het een zaak van leven en dood was, dat Zwarte Piet verschrikkelijke buikpijn had. Hij probeerde lollig te zijn en zei dat ze in Spanje meer over Zwarte Piet weten dan hij, dat ik het dáár maar eens moest proberen."
„Heb je hem dan niet verteld dat Zwarte Piet een paard is?"
„Natuurlijk wel, zogauw ik er een woord tussen kon krijgen. Hij zei dat zo'n naam genoeg was om ieder paard buikpijn te bezorgen."
„En komt-ie nu?"
„Ik zei toch dat hij ziek is! Hij ligt in bed! Maar hij zei dat ik hem, ik bedoel Zwarte Piet, een drankje moest geven van een handvol soda met twee liter water en hem daarna moest laten lopen."
„Laten lopen? Hoe denkt hij een paard dat niet kan lopen, te laten lopen?"
„Weet ik veel. Ik vertel alleen maar wat hij zei. Ik heb soda van Hommels huishoudster gekregen en zij heeft deze hoorn voor me gezocht en...."
„Verdraaid nog aan toe, wat moet je met die hoorn?"
„Stil maar, ik ga er echt niet op blazen," stelde Kikker hem gerust. „De dokter zei dat ik het drankje door een trechter in Zwarte Piet z'n keel moest gieten, maar we konden geen trechter vinden en daarom gaf ze me de hoorn. We hebben er wat water in laten lopen en het lukte."
Maar het water door de hoorn in de gootsteen laten lopen was wel iets eenvoudiger dan het drankje in de keel van Zwarte Piet gieten, en ofschoon de jongens geen van beiden veel van paarden afwisten, konden ze zich toch wel voorstellen dat een paard met zijn stevige gebit, even makkelijk een vinger af kon bijten als wij een hapje koek.
„Maar hij moet dat drankje innemen!"
En met een vastberaden gezicht zei de Krielkip: „Of hij het nu overleeft of niet, geen mens zal later zeggen dat wij niet alles gedaan hebben om hem te redden."
„Als hij de laan uit gaat, krijgen wij 't met de familie Hommel aan de stok."
„Maar er zal toch wel ergens hier in de buurt nog een dierenarts zijn?" opperde Kikker, „ik zal het de telefoniste eens vragen."
„Eureka!" riep Kriel uit.
„Is dat een plaatsje of een dierenarts?"
„Nee, dit is het!" en Kriel dook in een donkere hoek van de schuur en kwam triomfantelijk terug met een houten plankje waar in het midden een gaatje in zat. „Het is een kapotte tree van de ladder. Als we dit nu in z'n mond stoppen en we doen de hoorn door het gat, kan hij alleen op het hout bijten en kan ons niets gebeuren."
„Geweldig!" Met bewondering in zijn ogen zei Kikker: „Ze moesten jou een of andere graad of eretitel geven, P.D. bijvoorbeeld, Paarden Dokter."
„Alsjeblieft." Kriel sloot met een uitdrukking van pijn, zijn ogen. „D.A., Dieren Arts, niet paardendokter."
Stiekem, alsof ze hem een bit in wilden doen, duwden de jongens het stukje hout in de mond van het paard, zo ver mogelijk naar achteren. Daarna stopten ze de hoorn in het gat, zodat het smalle eind ver in de keel van het dier zat.
En toen pas kwamen ze met schrik tot de ontdekking, dat er geen druppel van het drankje door Zwarte Piets keel naar binnen zou lopen, zolang hij daar bleef liggen. Hij zou minstens moeten gaan staan en zijn hoofd omhoog houden. Wat nu? Opeens kwamen ze op het idee, een stevig touw om zijn hals te slaan en dit door een ijzeren haak aan het plafond te halen. Zo konden ze, door aan het uiteinde van het touw te trekken, zijn hoofd omhoog krijgen en de drank door de hoorn naar binnen laten lopen. Zwarte Piet was, dat dachten ze tenminste, te ziek om tegen te stribbelen.
„Ik zal aan het touw gaan hangen; giet jij de vloeistof in zijn keel," gebood de Krielkip met een gezicht, alsof dit dagelijks werk voor hem was.
„Wat doe ik?" vroeg Kikker.
„Jij giet de vloeistof in zijn keel."
Kikker klom op de ladder en liet voorzichtig het drankje in de hoorn lopen. Zwarte Piet had ongeveer een kwart van de kan naar binnen gewerkt, toen hij met een enorm geproest alles weer naar buiten spuwde. Kikker, drijfnat, viel van schrik van de ladder en tot overmaat van ramp liet hij de kan vallen, die zijn inhoud boven het arme hoofd van Kikker omkeerde. De Krielkip liet van de weeromstuit het touw uit zijn vingers glippen, dat met een klap tegen de lamp vloog.
„Heb je je pijn gedaan, Kikker?" riep de Krielkip.
Maar voor die antwoord kon geven, werd het opeens stikdonker en klonk er in de schuur een oorverdovend lawaai.
„Oei!" Krielkip deed een stap achteruit, struikelde over de voederbak en viel er middenin. De grond dreunde toen de arme Zwarte Piet steigerend zijn weg naar de deur baande, intussen een angstaanjagend geluid voortbrengend.
„Waar zit je, Kriel?" bibberde Kikker.
„Ik kruip juist uit de voederbak. Wat gebeurt er met Zwarte Piet?"
„Ik.... ik denk dat hij uit elkaar gesprongen is, ik kreeg alles over me heen."
„Maar dat geluid? Dat klonk niet als een ontploffing!"

Op datzelfde ogenblik klonk weer dat verschrikkelijke geluid, nu van buiten de schuur.
„Hoor je dat? Hij blaast op de jachthoorn!"
„Wie, Zwarte Piet?"
„Dat stuk hout met die jachthoorn is natuurlijk in zijn mond blijven steken...."
„Ai, wat doen we nu?"
„Je bedoelt, wat doet hij nu?"
„Hij doet het al."
En of-ie het deed, met plezier. Zwarte Piet was zijn hele leven lang een goed opgevoed paard geweest en dat moest nu maar eens uit zijn. Vind je het gek? Buikpijn op zich is niet leuk, maar het is wel te verdragen. Maar als je dan ook nog eens een keer merkt dat ze een stuk hout in je mond gestopt hebben dat een geweldig kabaal maakt, dan is het hek toch wel van de dam! En daarom had Zwarte Piet er genoeg van een welgemanierd paard te zijn.
In galop rende hij het smalle pad af naar de grote weg en intussen gaf hij de eerste paarde-hoorn-solo ter wereld ten beste. En wat voor een! Door de enorme kracht waarmee het opgejaagde paard de hoorn blies, was het afschuwelijke geluid tot ver in de omtrek hoorbaar. Het was een geluid dat je de haren te berge deed rijzen en het bloed in je aderen deed stollen; daarbij kwam nog het geklepper van zijn hoeven op de keien, het leek compleet een spookfilm. Door een samenloop van omstandigheden viel op dat ogenblik de elektriciteit uit in het dorp, zodat alle straten en huizen in een diepe duisternis gedompeld werden. En door die donkere straten liep Zwarte Piet, luid toeterend, als een heraut van naderend onheil.
„Luchtalarm!" riep iemand en alsof die kreet vleugeltjes had gekregen, vloog hij door de straten en tuinen, over huizen en schuren, „Luchtalarm! Luchtalarm!"
Ergens greep iemand een telefoon en belde het politiebureau, iemand anders draaide het nummer van de B.B.
„Luchtalarm? Een aanval?" vroeg de telefoniste verbaasd, „weet u het zeker?"
„Klets niet, er zijn parachutisten geland vlak buiten het dorp. Ze hebben alle auto's gestolen, telefoondraden doorgesneden. Alleen een vent op een paard is er door gekomen. Schiet op, doe iets!"
De telefoniste aarzelde, totdat hoefgekletter en hoornstoten in de duisternis voorbijgingen.
„Die man is een held!" snikte het meisje en bracht de sirene in werking.
„Ook dat nog!" steunde Kikker. „Ze gooien ons hiervoor in de boeien!"
„Kom op," de Krielkip sleepte hem mee. „We moeten dat paard verbergen vóór het weer licht wordt."
„Je bent gek!"
„Iedereen is gek! Hop!"
Ze renden de straat door.
„Ik hoor Zwarte Piet niet meer," zei Kikker, „we zijn hem kwijt!"
De Krielkip stond prompt stil en trok zijn vriend opzij van de weg.
„Zal ik jou eens wat vertellen?"
„Hè ja, doe dat eens."
„Als dat paard ook maar een greintje benul heeft, gaat hij weer terug naar het huis waar de zuster van meneer Hommel woont. Dat is vlak buiten het dorp, kom mee."
„Maar daar is niemand, ze is toch op vakantie?"
„Er hoeft ook niemand te zijn, als Zwarte Piet er maar is. We gaan hier door deze tuin, dan snijden we een stuk van de weg af."
De uitlaat van een auto, vlakbij, knalde en een vrouw riep angstig boven uit een raam: „Een bom, dat was een bom! Maak je klaar om te springen."
„Blijf achter mij aan lopen, Kikker," riep Krielkip.
„Maar ik kan niet zien waar jij...."
Kikkers stem sloeg over in een hoge gil.
„Wat is er, Kikker, wat heb je?" vroeg Kriel bezorgd.
„Ze hebben een parachute op mijn hoofd gegooid," klonk dof zijn stem.
„Trek 'm weg, Kriel, ik stik onder dat ding."
De Krielkip graaide wat met zijn handen in het rond, tot hij iets beetkreeg.
Een grote, deels leeggelopen ballon leek het wel, die over het hele pad lag uitgespreid. Het was een vrij zwaar geval en van onder die bobbelige massa klonken gesmoorde kreten. Opeens leek het alsof er iets scheurde en Kikker begon benauwd te kuchen en te hoesten als een oude motor die niet op gang wil komen.
De Krielkip stak zijn hand uit en voelde zachte, lichte vlokken dwarrelen.
„Veren!" riep hij opgelucht. „Iemand gooide een donzen sprei op jouw hoofd! Hé, jij daarboven, niets meer naar beneden gooien."
„Ik gooi mijn bed naar buiten vóór mijn huis afbrandt," schreeuwde de vrouw boven en toen de auto weer een knal gaf: „Ze bombarderen alles!"
„Niet springen!" riep Krielkip uit. „Er is nergens brand!"
En ze hoorde dat woord nog niet, of ze begon „Brand! Brand!" te gillen.
„Ik bel de brandweer," bood een buurman aan.
„Ik heb mijn tuinslang in de buurt," riep een stem van dichtbij.

Een moment bleven ze staan en luisterden naar de wilde geluiden die opstegen uit het dorp. Zwarte Piet en zijn hoorn waren niet meer te horen. Misschien was hij inderdaad terug naar zijn huis. In de hoop hem daar aan te treffen, baanden ze zich een weg door heggen en struiken en kwamen tenslotte op een grasveldje, achter een huis, waar Zwarte Piet stond te grazen. Waarschijnlijk had hij ergens onderweg zijn hoorn verloren en ook zijn buikpijn. Voorzichtig lokten zij hem in een schuurtje, sloten vlug de deur en gingen als een haas terug naar school.
Diezelfde avond brachten ze het paard langs allemaal omweggetjes stiekem weer terug in de schuur van meneer Hommel en gaven hem een portie haver.
Een paar dagen later kwam meneer Hommel thuis en hij vroeg de Krielkip, toen deze juist bij hem langskwam: „Ik zag de dierenarts gisterenmorgen nog. Hij vertelde me dat jullie hem opgebeld hadden, omdat Zwarte Piet ziek was."
„Dat klopt, meneer, maar de dierenarts weet zijn weetje. Hij zei dat wat lopen goed was voor Zwarte Piet en hij is er inderdaad van opgeknapt."
„Mooi zo en bedankt. Het spijt me dat ik je zoveel last bezorgd heb."
„Het was de moeite niet, meneer," en de Krielkip staarde peinzend naar de blauwe lucht, „hij is niemand tot last geweest...."

SPIN en MARTY

ER HEERST GROTE BEDRIJVIGHEID OP DE TRIPLE-R RANCH...

DAT GAAT ME WAT WORDEN, JONGENS. DIE VLIEGERWEDSTRIJD!

JA NOU! HOE VER BEN JIJ, MARTY?

BIJNA KLAAR.

JULLIE WETEN HET DUS WIE Z'N VLIEGER HET LANGST IN DE LUCHT HOUDT, IS DE WINNAAR VAN EEN PAAR MACHTIGE COWBOYLAARZEN!

EN WE MOGEN ELKAARS VLIEGERS OMLAAG HALEN?

NATUURLIJK. EN REKEN MAAR DAT IK DIE VAN JOU 'N GOED END DE GROND IN BOOR!

IK MOET NOG ZIEN DAT DIE VLIEGER VAN JOU OPGAAT.

O, DAAR HEB JE HEM OOK! EN ***WAAROM*** ZOU MIJN VLIEGER NIET OPGAAN?

NOU... EH...

TRAP ER TOCH NIET IN, MARTY! HIJ MAAKT MAAR EEN GRAPJE.

DAN VIND IK HET EEN BIJZONDER FLAUW GRAPJE!

BLIJF ER NIET TE LANG AAN DOORWERKEN, JONGENS. 'T IS BEDTIJD!

WAT HEB JIJ EEN MACHTIG MOOIE VLIEGER! OE-A-A!

EN WAT HEB JIJ EEN MACHTIGE BOEL SLAAP. WELTERUSTEN!

MARTY! MARTY!!

MIJN... MIJN VLIEGER! WIE HEEFT DAT GEDAAN?

JIJ WIST ZO ZEKER DAT MIJN VLIEGER NIET ZOU OPGAAN, HÈ?
JA... MAAR IK MAAKTE ECHT MAAR EEN GRAPJE! IK HEB HET NIET GEDAAN!

DAT ZAL NIET!
WAT IS HIER AAN DE HAND?

IEMAND HEEFT VANNACHT AAN MARTY'S VLIEGER GEZETEN, MENEER LOGAN, EN HIJ DENKT DAT TIM HET GEDAAN HEEFT, OMDAT DIE GISTEREN TEGEN MARTY ZEI DAT Z'N VLIEGER NIET ZOU OPGAAN, MAAR ...

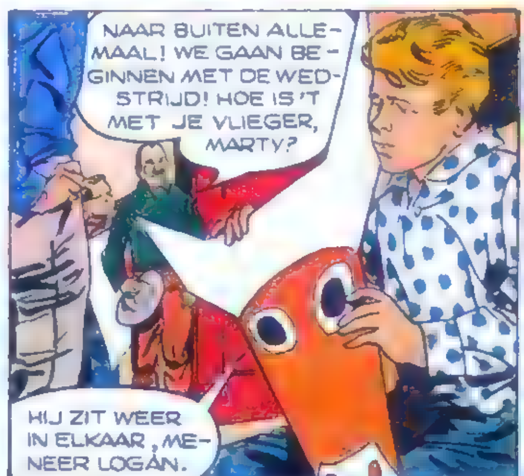

IK DENK NIET DAT HIJ HET GEDAAN HEEFT, IK WEET HET ZEKER!
MAAR IK HEB 'T NIET GEDAAN. IK MAAKTE MAAR 'N GRAPJE.

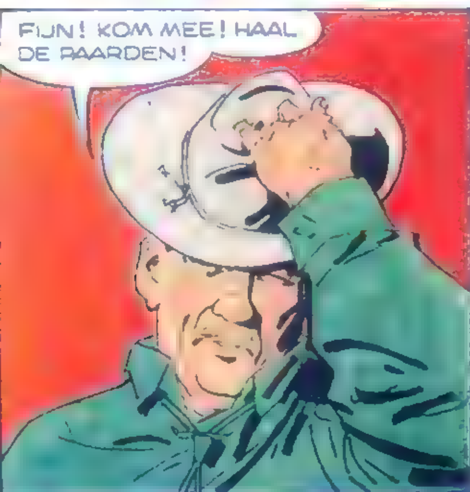

JE KUNT NIET ZOMAAR IEMAND BESCHULDIGEN, MARTY, ALS TIM ZEGT DAT HIJ HET NIET GEDAAN HEEFT, DAN MOET JE DAT VAN HEM AANNEMEN.

IETS ANDERS IS DAT TOCH IEMAND HET GEDAAN MOET HEBBEN. IK VIND 'T ERG ONSPORTIEF EN IK HOOP DAT DE DADER ZICH VÓÓR 10 UUR BIJ MIJ MELDT... INTUSSEN MOET JIJ MARTY MAAR EVEN HELPEN DE VLIEGER WAT OP TE KALEFATEREN, SPIN.

IK BEGRIJP HET NIET...
O NEE? NOU, IK WEL!

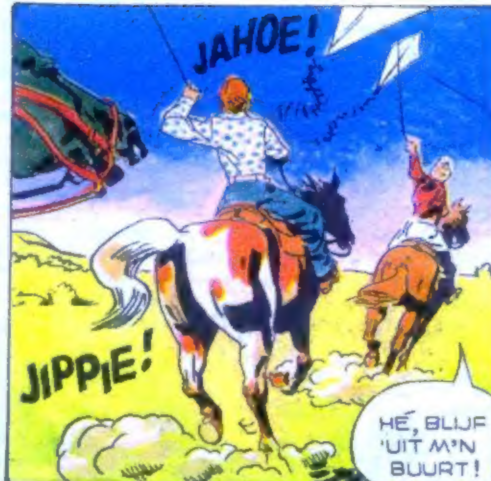

10 UUR ... EN ER IS NIEMAND. WAT 'N VERVELENDE GESCHIEDENIS, NOU JA, LAAT IK MAAR NAAR DE JONGENS GAAN. WE MOETEN BEGINNEN.

NAAR BUITEN ALLEMAAL! WE GAAN BEGINNEN MET DE WEDSTRIJD! HOE IS 'T MET JE VLIEGER, MARTY?
HIJ ZIT WEER IN ELKAAR, MENEER LOGAN.

FIJN! KOM MEE! HAAL DE PAARDEN!

EN EEN UUR DAARNA...
IS IEDEREEN KLAAR?
JA NOU!
EVEN WACHTEN, MENEER LOGAN... JA, IK BEN KLAAR!

BENG!

JAHOE!
JIPPIE!
HÉ, BLIJF UIT M'N BUURT!

BRAVO, MARTY!
BRAVO? HET HAD JOU MAAR EENS MOETEN GEBEUREN!

ZET 'M OP, MARTY!

DE LIJM, WAARMEE MARTY'S VLIEGER WEER GEPLAKT IS, BLIJKT NOG NIET HELE-MAAL DROOG TE ZIJN...

WAT...WAT IS DÀT NOU?!
IK DENK DAT DE LIJM NOG NIET GOED DROOG WAS.
WAT JAMMER, ZEG!

JAMMER? EN DAT DURF JIJ TE ZEGGEN?!! TERWIJL JE M'N VLIEGER VERNIELD HEBT EN ...EN...
MARTY! NU IS 'T WEL GE-NOEG! JE HEBT GEEN BE-WIJS DAT TIM AAN JOUW VLIEGER HEEFT GEZETEN. IK EIS DAT JE HEM JE VERONTSCHUL-DIGINGEN AANBIED!
JA MAAR, MENEER LOGAN...

MOET JE ZIEN!
DAT IS NATUURLIJK GIS-TERENAVOND OOK MET JOUW VLIEGER GE-BEURD, MARTY!
JA...

HET...HET SPIJT ME, TIM.
O, DAT IS ALWEER GOED. ALS HET MIJ OVERKOMEN WAS, ZOU IK MISSCHIEN NET ZO GEDAAN HEBBEN!

DAT ZO'N KLEIN BEESTJE ZO'N BOEL MOEILIJKHE-DEN KAN VEROORZAKEN...

BOB SPAAK op zijn sport praatstoel

JE zou het, gezien de resultaten van bijvoorbeeld de vorige Olympische Spelen, misschien niet geloven, maar Nederland heeft toch vaak een rol van betekenis gespeeld en de nodige belangrijke prijzen in de wacht gesleept. Natuurlijk denk je dan in de eerste plaats aan de spelen van Londen in 1948, waar mevrouw Fanny Blankers op de sintelbaan als een vorstin regeerde, als een zeer snelle vorstin (en zeg nou zelf: dat zie je niet iedere dag, want vorstinnen zijn gewoonlijk waardige verschijningen, die niet door snelheid uitblinken). Je denkt misschien ook aan de spelen te Berlijn in 1936, waar vooral onze zwemsters veel indruk maakten. Maar Nederlandse sportmensen hebben in de loop der jaren veel méér goud, zilver en brons gewonnen. Ik heb 'ns het totaal opgeteld, volgens de **officiële** gegevens, voor zover die dan bij het Nederlands Olympisch Comité in Den Haag bekend zijn. Nou, dat zijn dan 27 gouden medailles, 31 zilveren en 37 bronzen plakken, maar denk erom: alleen bij de zomerspelen. De gouden plak van Sjoukje Dijkstra en de zilveren van Cees Verkerk zijn niet meegeteld en evenmin andere prijzen door Sjoukje en onze schaatsenrijders bij vorige gelegenheden behaald.

Nou is 't met die prijzen een beetje een vreemde zaak. Als je de uitslagen van de spelen van 1900, die in Parijs gehouden werden, bekijkt, zie je dat Nederlandse roeiers in totaal drie medailles veroverden. Dat was een gestuurde twee van Laga, een vier mèt en een acht van Minerva, maar **hun** prijzen vind je in de genoemde o f f i c i ë l e totalen niet terug. Die roeiwedstrijden op de Seine in Parijs waren nl. geen **Olympische** wedstrijden, maar werden, ter gelegenheid van de Wereldtentoonstelling, door de Franse Roeibond georganiseerd, toevallig gelijk met de Olympische Spelen. Dat werkte wel een beetje verwarrend en voor alle zekerheid hebben we dan maar vergeten hoe snel 64 jaar geleden Nederlanders over de Seine schoten.

Toch mogen we, vind ik, met onze 95 medailles niet klagen. We zijn ten slotte maar een klein landje en we zijn ook iets later dan vele andere landen aan werkelijk ernstige sportbeoefening gaan denken. Ik bedoel dan niet dat wij pas laat ernstig zijn gaan kijken bij het voetballen of zwemmen, maar dat we er wel vrij laat achter gekomen zijn dat je met overleg moest trainen en leven om iets te bereiken. Ik zei dus dat we heus wel enkele malen een rol van betekenis hebben gespeeld en dat was dan in het bijzonder het geval in 1928, toen we de spelen in Amsterdam hadden. En nu even niet over de wedstrijden, maar over andere dingen waaraan de heren die het feest organiseerden, moesten denken. Je moet 'ns aan je vader of moeder vragen, of ze zich nog herinneren dat we vroeger, voor de oorlog, alleen maar mochten fietsen als we een belastingplaatje op onze fiets hadden.

GOUD, ZILVER EN BRONS

Als ze zo oud zijn als ik (en ik ben enorm oud!), zullen ze dat nog wel weten. Zo'n koperen plaatje kostte een rijksdaalder en je mag wel zeggen dat het hele fietsende Nederlandse volk er een verschrikkelijke hekel aan had. Tja, en wat moesten nou de organisatoren met deelnemende buitenlandse... wielrenners? Die kregen vrijstelling van die werkelijk gehate belasting en dat was maar goed ook, want wat zouden die fietsers wel voor een indruk van ons gekregen hebben als ze voor het berijden van een fiets belasting hadden moeten betalen. Dan lees ik verder in het Gouden Boek van het NOC, dat de verkeersproblemen in die dagen, toen we nog niet in het bezit waren van een miljoen auto's (gelukkig niet!), niet zoveel kopzorgen kostten. Ze hadden in Amsterdam parkeerruimte gemaakt voor 3500 auto's en 2000 fietsen, maar er zijn gemiddeld per dag niet meer dan 700 auto's geweest en maar 360 rijwielen met belastingplaatje en daar behoefde niemand zich over op te winden.

Maar nu toch even over de Nederlandse prestaties. We hadden een flinke vertegenwoordiging (300 meisjes en jongens, mannen en vrouwen) en, zoals het gewoonlijk gaat bij organiserende landen, we kwamen heel verdienstelijk voor de dag, vooral onze ruiters en onze wielrenners. We hadden toen niet alleen prachtige ruiters, maar ook voortreffelijke paarden. Tegenwoordig vind je in ons leger vrijwel of helemaal geen paard meer en dus ook geen ruiters, want waarop zouden ze moeten gaan zitten. Maar toen hadden we nog een echte cavalerie en onze beroemde ruiters waren dan ook allemaal militairen. Onze wielrenners waren geduchte tegenstanders. Leene en v. Dijk wonnen op de tandem, voor jhr. Bosch van Drakenstein, Mazairac en Maas-v.d. Horst-Pijnenburg en Braspenning waren er zilveren medailles in de tijdrit, de sprint en de ploegachtervolging. Goud was er voor onze turnsters, zilver voor onze door de mannen uit India getrainde hockeyploeg en er was nog veel meer. In totaal: 6 x goud, 9 x zilver en 4 x brons. Alsjeblieft! Jawel, we zijn toen uitstekend voor de dag gekomen, de spelen waren een succes, zowel voor onze sportmensen als voor de heren die het feest georganiseerd hadden. Holland sprak een woordje mee. Of dat in Tokio ook zo zal zijn? Ik weet 't nog niet, maar mee**praten** kun je ten slotte altijd!?

DE SCHAT *van* SCHARLAKEN RACKHAM

Kapitein Haddock heeft een spiegel gebroken en dat brengt — volgens hem — zeven jaren ongeluk. Nu is hij niet bijgelovig, maar de dag daarna heeft hij toch niet zo heel veel zin om af te varen . . . .

DOKTER L. SMOORPAN

Beste kapitein,

Ik heb uw geval grondig onderzocht en ben tot de conclusie gekomen, dat uw lever niet in orde is.
Ik raad u aan u strikt aan 't volgende te houden:
Verboden: alle alcoholische dranken, zoals wijn, bier, whiskey, jenever, citroen.

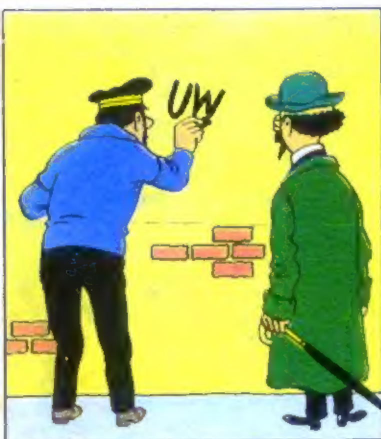
DE SCHAT *van* SCHARLAKEN RACKHAM

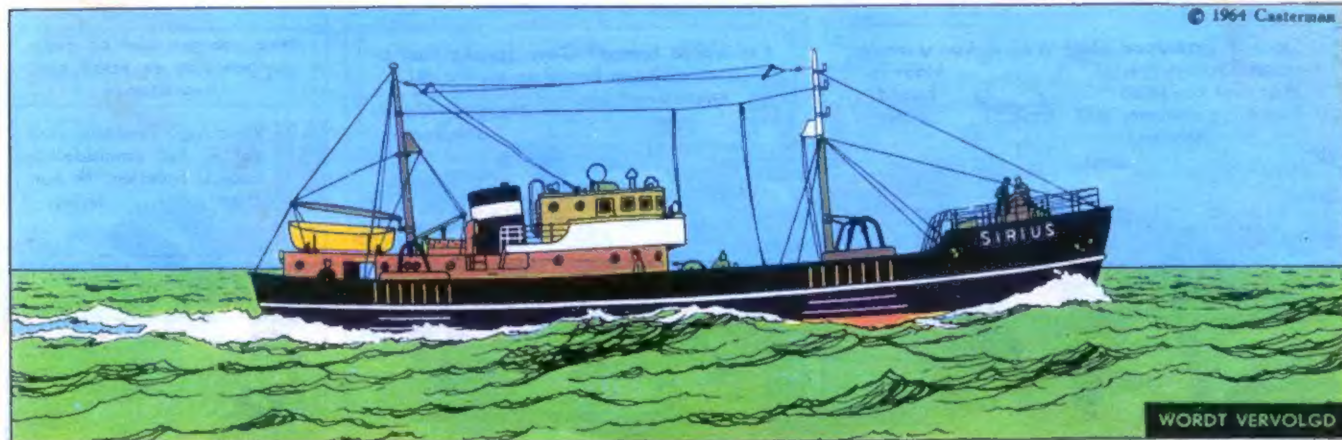

PEP — Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V. **Nederland:** Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z, Postbus 407. Telefoon 020-731361. Prijs 45 ct., per week 35 ct. (postabonnementen ƒ 4,55 per 13 nummers. Giro 330021). **België:** De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Capiaumontstraat 24, Berchem-Antwerpen. Telefoon 396164. P.C.R. 86491. Prijs 7 frank. Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.